

„Zanim dziecko pójdzie do przedszkola....”

"Mądrze wychowywać to otwierać dziecko na dobro, uczulać je na potrzeby innych, uwrażliwiać na cierpienie i krzywdę, nauczyć je kochać i dawać siebie innym"

Zadania przedszkola

Cele i zadania przedszkola są zawarte w aktach prawnych: Ustawa o Systemie Oświaty, Statucie Przedszkola - dostępny jest na stronie internetowej przedszkola.

Cele:

- 1) wspomaganie i ukierunkowanie indywidualnego rozwoju dziecka, zgodnie z jego wrodzonym potencjałem i możliwościami rozwojowymi w relacjach ze środowiskiem społecznym, przyrodniczym i kulturowym
- 2) zapewnianie pomocy psychologiczno – pedagogicznej
- 3) zapewnienie opieki, wychowania i nauki w atmosferze akceptacji, bezpieczeństwa i szacunku oraz optymalnych warunków dla prawidłowego rozwoju
- 4) doprowadzenie wychowanka do osiągnięcia „gotowości szkolnej”
- 5) pełnienie wobec rodziców funkcji doradczej i wspomagającej działania wychowanka

Zadania przedszkola wynikające, z celów określonych w § 2 ust. 1, Statutu dostosowane do potrzeb i możliwości rozwojowych dziecka, realizowane są w ramach obszarów edukacyjnych określonych w podstawie programowej :

- 1) stwarzanie sytuacji edukacyjnych sprzyjających indywidualnemu rozwojowi każdego wychowanka
- 2) organizowanie pomocy specjalistycznej poprzez pośrednictwo poradni psychologiczno-pedagogicznej
- 3) organizowanie pomocy wychowawczo – dydaktycznej, zgodnie z zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy
- 4) planowanie i organizowanie zajęć, zgodnie z podstawą programową wychowania przedszkolnego
- 5) organizowanie współpracy z rodzicami wg zasad i form ustalonych w § 10 ust. 1, 2 Statutu
- 6) umożliwienie dzieciom korzystania z zajęć religii

Sposób realizacji zadań przedszkola :

- 1) dostosowywanie zadań do potrzeb i możliwości każdego wychowanka
- 2) uwzględnianie w ramowym rozkładzie dnia czasu na pracę indywidualną z dzieckiem
- 3) umożliwianie rodzicom kontaktu z poradnią psychologiczno – pedagogiczną
- 4) organizowanie zebrań i szkoleń dla rodziców, we współpracy ze specjalistami
- 5) umożliwianie rodzicom indywidualnych kontaktów z wychowawcami oraz specjalistami
- 6) organizowanie zajęć wychowawczo – dydaktycznych, określonych w § 2 ust. 4 Statutu
- 7) uwzględnianie w planach miesięcznych zajęć, zgodnie z programem wybranym przez nauczyciela
- 8) wspomaganie rodziców w rozpoznawaniu możliwości rozwojowych dziecka, poprzez bieżące informowanie o postępach w rozwoju dziecka
- 9) organizowanie zajęć z religii zgodnie z § 2 ust. 6 Statutu
- 10) wykorzystywanie w pracy z dzieckiem elementów różnych koncepcji pedagogicznych

Każdy człowiek jako istota społeczna potrzebuje do rozwoju innych ludzi. Aby proces socjalizacji przebiegał we właściwy sposób, potrzebna jest do jego rozwoju grupa rówieśnicza, w której są wspólnie ustalone normy, zwyczaje, i zasady. Bardzo ważną rolę w uświadamianiu praw, przywilejów i obowiązków w przedszkolu odgrywa nauczyciel, a w środowisku rodzinnym rodzice oraz osoby sprawujące bezpośrednią opiekę nad dzieckiem. Postawa, zaangażowanie nauczycieli i opiekunów dziecka ma ogromny wpływ na kształtowanie współzycia i współdziałania w grupie.

Przecież dzieci potrzebują odnaleźć w dorosłych nie równoprawnych kolegów, ale dojrzałych i doświadczonych ludzi. Nowoczesne podejście psychologów i pedagogów zakłada, że dziecko jest niepowtarzalną indywidualnością z własnymi zainteresowaniami, możliwościami i umiejętnościami. Należy więc dać dziecku możliwość takich zachowań, które rozwiną jego postawę twórczą tj.: stawianie pytań, dziwienie się, proponowanie, samodzielne rozwiązywanie problemów. Wtedy to dziecko doświadcza poczucia wpływu na tworzone przez siebie sytuacje, ocenia je i widzi konsekwencje swego działania.

Jak przetrwać pierwsze dni?

Przedszkole jest placówką, która ma uzupełniać rodzinę i pomagać jej w opiece i wychowaniu malucha. Aby dzieci nie cierpiały, gdy rozstają się z rodzicami, warto ułatwić im wejście w świat przedszkolny.

Gotowość do przedszkola to między innymi zdolność dziecka do nawiązywania

pozytywnych kontaktów i w miarę samodzielne załatwianie podstawowych potrzeb – samodzielność w jedzeniu, ubieraniu się. Około drugiego roku życia dziecko zastępuje w zabawie mamę na dzieci, np. podejmie wspólną zabawę w piaskownicy. Przygotowując dziecko do przedszkola należy zachęcać je do pozostawania w grupie dzieci, pokazywać, jak wspólnie bawić i dzielić się z innymi zabawkami. Myślę, że warto pozostawiać malucha pod opieką znanych nam osób (ale nie tylko babci czy cioci, które już bardzo dobrze zna), by przyzwyczajał się do braku mamy.

Przede wszystkim ważne jest poznanie przedszkola. Zachęcam byście Państwo przyszli do przedszkola i pokazali dziecku gdzie, po wakacjach będzie chodziło. Dziecko szybciej się przyzwyczaja i mniej stresuje na początku roku szkolnego. Na pewno bardzo ważne jest pozytywne wyrażanie się o przedszkolu. Można zaprosić inne dzieci, które już chodzą do przedszkola, by poopowiadały jak tam jest, pokazały w co się bawią. Zaprezentować pobyt w przedszkolu jako miejsce nieograniczonych możliwości zabawy i nowych kontaktów. Możecie Państwo nawet pobawić się „w przedszkole”.

Niedopuszczalne jest straszenie przedszkolem w rodzaju: tam cię nauczą, tam zrobią z ciebie grzeczne dziecko. Kiedy już zapoznamy się z przedszkolem warto wprowadzać rytm dnia podobny temu w przedszkolu. Rano ok. godz.9 jest śniadanie, o 12 jest obiad, a po nim odpoczynek. Na życzenie rodziców dzieci w przedszkolu leżakują.

Gdy odprowadzimy dziecko nie przedłużajmy pożegnania. Im dłużej trwa rozstanie – tym bardziej rośnie żal i niepewność w dziecku. Krótkie, bezbolesne pożegnanie. Nawet jeśli dzieci bardzo płaczą, naprawdę szybciej uspokajają się, gdy rodzice nie przedłużają rozstania. Pani nauczycielka chętnie pomoże dziecku, weźmie na kolana i przytuli.

Czasami pomaga „coś domowego”- nauczycielki zezwalają na przyniesienie zabawki – np. ulubionej maskotki, do której można się przytulić. Ustalcie z dzieckiem jak długo będzie w przedszkolu. Pamiętajcie Państwo także o tym, że dziecko, które chętnie chodzi do przedszkola, np. po dwóch tygodniach może zacząć płakać – i wtedy należy to przetrwać. Są również i takie dzieci, które płaczą przez dwa tygodnie a następnie nie chcą wracać do domu. Obserwujcie swoje dzieci. Rozmawiajcie z nauczycielkami.

Co powinniśmy wiedzieć o procesie adaptacji dziecka do przedszkola?

Podczas zapisywania dzieci do przedszkola pojawiają się ze strony Państwa pytania:

1. Jak przygotować dziecko na spotkanie z przedszkolem?

2. Co dziecko powinno umieć, jakimi umiejętnościami powinno się wykazać?

Są to pytania dotyczące tzw. dojrzałości przedszkolnej. Dojrzałość przedszkolna to taki stopień rozwoju fizycznego, umysłowego, społeczno- emocjonalnego, który pozwala dziecku na pozostawianie go w przedszkolu pod opieką personelu i jego współuczestniczenie w zabawach i działaniach edukacyjnych.

Posiadanie tzw. dojrzałości przedszkolnej umożliwia dziecku:

- zaspokojenie potrzeb własnych w tym środowisku
- spełnienie przez dziecko stawianych mu wymagań

Dzieci różnią się poziomem zdolności przystosowawczych:

- jedne łatwo adaptują się w nowym środowisku
- drugie mają problemy z adaptacją: bronią się płaczem, krzykiem, przed pozostawieniem ich w miejscu, gdzie nie ma bliskich im osób, do których są przyzwyczajone.

Pojawia się prawdziwy dramat (związany z rozstaniem) dla rodziców i dzieci.

Czasem dochodzą do tego:

- utrata apetytu
- tiki
- moczenie nocne
- bóle głowy i brzucha
- wymioty itp. objawy.

Dlaczego tak się dzieje? Odpowiedź nie jest jednoznaczna.

Badania psychologiczne wykazały, że:

1. Dziewczynki adaptują się łatwiej niż chłopcy.
2. Większe szanse przystosowania się do nowych sytuacji mają dzieci, których rozwój przebiegał bez zakłóceń (prawidłowa ciąża i poród, brak chorób mogących uszkodzić system nerwowy).
3. Zarówno dziecko przeciętnie rozwijające się jak i dziecko o dużych możliwościach intelektualnych może mieć problemy z adaptacją.
4. Istnieje związek pomiędzy przystosowaniem się małego dziecka do przedszkola, a środowiskiem, w którym było wychowywane i systemem wychowawczym rodziców:
 - a) zaspokajanie potrzeb dziecka w domu, potrzeb fizycznych i psychicznych, a przede wszystkim potrzeby bezpieczeństwa daje szansę, że w nowym otoczeniu maluch nie będzie przejawiał postaw lękowych,
 - b) rodzic stawiający dziecku wyraźne granice funkcjonowania, dokładnie określający co dziecku wolno, a czego nie, wpływa pozytywnie na poczucie bezpieczeństwa dziecka,
 - c) rodzice nie przejawiający tendencji do nadmiernego liberalizmu i nadopiekuńczości wpływają pozytywnie na kształtowanie się umiejętności adaptacyjnych dziecka,

d) rodzic, który stopniowo przyzwyczaja dziecko do przebywania pod opieką osób trzecich pozwala dziecku na zdobywanie nowych doświadczeń - dziecko pozostawiamy najpierw pod opieką ojca, potem dziadków, sąsiadki, znajomych; początkowo w swojej obecności, w krótkich, następnie dłuższych odstępach czasu, a potem bez nas,

e) rodzic rozmawiający z dzieckiem o przedszkolu w sposób pozytywny ułatwia dziecięcą adaptację,

f) rodzic straszący dziecko, gdy jest ono niegrzeczne, np. pozostawieniem go w przedszkolu, oddaniem komuś, nie odebraniem z przedszkola, popełnia poważny błąd wychowawczy; dziecko uspokaja się chwilowo, ale pojawia się w nim lęk, czasem uniemożliwiający w ogóle na długie miesiące rozstanie się z rodzicem,

g) dziecko jest otwarte na wszystkie docierające do niego bodźce- nie potrafi ich selekcjonować, bronić się przed nimi, chłonie ze świata to, co dobre i złe (zachowania i czyny moralne i niemoralne), wchłania także nasze nastroje; jeśli rodzic jest zdenerwowany, nieprzygotowany psychicznie do rozstania z dzieckiem- nie ufa nowemu środowisku, opiekunom, nauczycielkom wysyła w sposób niewerbalny sygnały, które dziecko odbiera jako informację, że czeka je coś złego,

h) rodzic, który przygotowuje się na przejście dziecka w obce mu przecież środowisko czyni to poprzez:

- spokojnie zorganizowane poranki, bez pośpiechu, napięcia i zniecierpliwienia;
- zapewnienie odpowiedniej ilości czasu na spokojne dojeżdżenie czy jazdę samochodem;

- przewidzenie odpowiedniej ilości czasu na przebranie dziecka, ewentualnie dłuższe pożegnanie w szatni na pewno ułatwi przedszkolną adaptację.

i) ważne jest mówienie dziecku prawdy i dotrzymywanie obietnic: jeżeli nie są państwo w stanie odbierać dziecka przez pierwsze przedszkolne dni o wcześniejszej porze, nie można obiecywać dziecku, że odbierze się je po obiedzie; dziecko szybko zorientuje się w rytmie przedszkolnego dnia i może czuć się oszukane,

j) dziecko nigdy nie zaadaptuje się do przedszkola jeśli rodzice zapisują je tylko dlatego, by np. miało kontakt z rówieśnikami; a tak naprawdę nie są zdecydowani na uczęszczanie dziecka do przedszkola. Przeważnie przeciągają rozstania z dzieckiem, a w przypadku oporów (które mogą być silne) zabierają je do domu. Rodzice tacy ponawiają próby, a w końcu rezygnują z przedszkola. Kolejna próba np. za rok często kończy się niepowodzeniem. Potrzeba tu zdecydowania i konsekwencji w podjętych decyzjach.

Rodzice muszą zdawać sobie sprawę z tego, że przedszkole jest dla dziecka obcym miejscem, (sale nie przypominają rodzinnego domu, panie wyglądają inaczej, mają inny głos, łazienka jest obca itd.) bardzo różnym od domu. Należy usamodzielniać dzieci, nie wyręczając ich we wszystkim, dać im czas na umycie się, ubranie się, zjedzenie posiłku itd. - jeśli stwarza się im odpowiednie do tego

warunki - one naprawdę wiele potrafią zrobić same, a samodzielne dzieci czują się bezpieczniej.

Wykonujemy bardzo wolno różne czynności domowe np. smarowanie chleba masłem, zamiatanie podłogi itp, by dziecko mogło nadażyć za nami, zaobserwować kolejność działań i uczyć się ich. Uczenie się przez naśladowanie jest dominującym sposobem nabywania nowych kompetencji w tym okresie życia. Chwalcie Państwo głośno swoje dziecko - także za zwykłe, codzienne osiągnięcia -nabierze ono wtedy wiary we własne możliwości.

Jeśli mimo podjętych wysiłków dziecko będzie rozpaczać przy rozstaniach, a w ciągu dnia przedszkolnego pojawiają się reakcje nerwicowe na pewno trzeba będzie zasięgnąć porady specjalistów.

O Przedszkolu

Proponujemy Państwu miejsce, w którym dziecko jest najważniejszą osobą. To dzieci nadają sens naszej pracy. Posiadamy własne programy edukacyjne, program wychowawczy i adaptacyjny.

Lansujemy rodzinny model wychowania, cenimy sobie ścisłą współpracę z rodzicami a dzieci darzymy miłością, troską, akceptujemy ich indywidualność.

W codziennej pracy opiekuńczo - wychowawczo - dydaktycznej przyświeca nam misja:

„Przedszkole przyjacielem dziecka!”

Co nas wyróżnia?

-Model pracy

-Wybieramy zawsze to, co najlepsze dla Twojego Dziecka

-Nauczyciele dokonują ewaluacji i zmian w codziennej pracy. Zawsze biorą pod uwagę potrzeby małego Dziecka: miłości, uznania, bezpieczeństwa, akceptacji

-Dziecko opuszczając nasze przedszkole potrafi rozwinąć w sobie wiarę we własne możliwości, samoakceptację, otwarte i twórcze podejście do rozwiązywanych problemów. Szanuje siebie i drugiego człowieka.

-Pomagamy wydobywać i rozwijać ukryte talenty

Czego się boimy, czyli jak pokonać lęk u przedszkolaków

Co roku do przedszkola przychodzą nowe dzieci, co zwróciło moją uwagę na istniejące problemy adaptacyjne. Można powiedzieć, że pójście dziecka do przedszkola to pewnego rodzaju obrządek wtajemniczenia w drogę ku dorosłości. Wtedy dopiero rodzice uświadamiają sobie, że ich pociecha nie będzie z nimi zawsze i wszędzie. Wtedy też najczęściej pojawia się po raz pierwszy problem lęku przed rozstaniem z rodzicami. Takie doświadczenie nazywane jest **lękiem separacyjnym** i jest ono zupełnie naturalnym doznaniem pojawiającym się w rozwoju prawie wszystkich dzieci. Dziecko płacze, trzyma

się kurczowo rodziców podczas rozstania. Pozostawiony maluch z czasem zapomina o swoim strachu, ale gdy rodzic pojawia się ponownie zaczyna płakać przypominając sobie swój wcześniejszy lęk. Zazwyczaj to nie państwo jesteście przyczyną takiego stanu, ale odgrywacie bardzo ważną rolę w jego utrzymaniu bądź pokonaniu. Czynnikiem, które zwykle przyczyniają się do jego pojawienia są przede wszystkim zmiany w rytmie dnia, zmiana opiekuna, zmęczenie, choroba.

Co zrobić, żeby maluch chciał pójść do przedszkola?

„...Jeśli będziesz grzeczny to po powrocie z nad morza zaprowadzę cię do rajów zabaw i zabawek. Takich zabawek jakich nie masz. Śliczna pani Basia będzie opowiadać najpiękniejsze bajki, a pani Zosia będzie wymyślać zwariowane zabawy”

Połowa sukcesu w adaptacji malucha do przedszkola to przekonanie mamy, że przedszkole jest najlepszym środowiskiem stymulującym jego rozwój. Jeśli mama jest o tym przekonana to potrafi spowodować, że maluch zapragnie bawić się z dziećmi w przytulnym i ciepłym przedszkolu. Oczywiście nie można maluchowi opowiadać nierealnych szczegółów, które nigdy się nie spełnią. Malucha nie możemy rozczarować! Opowieści o przedszkolu powinny odpowiadać rzeczywistości. Dlatego warto wcześniej obejrzeć przedszkole, poznać panią nauczycielkę albo i samą panią dyrektor. Potem możemy razem z maluchem pooglądać przedszkole z zewnątrz – najlepiej wtedy kiedy w przedszkolnym ogródku jest gwarno i wesoło. Dobrze, jeśli maluch pohańta się w przedszkolnym ogródku.

Minęło kilka miesięcy, a Wy nadal obserwujecie u niego wyraźny lęk przed rozstaniem. Oto moje wskazówki, w jaki sposób możecie mu teraz jeszcze pomóc, co zrobić, aby czas w przedszkolu mijał na radosnych zabawach a nie płaczu za mamą i tatą:

1. Najważniejsze jest abyście nauczyli wasze dziecko samodzielności wykonywania jak największej liczby czynności, na przykład samodzielnego jedzenia, zakładania bucików, spodni, kurteczki, informowania wychowawczyni o swoich potrzebach. Bardziej samodzielne dzieci zwykle przeżywają mniej lęków, bo nie są tak zależne od innych, oraz widzą, że sobie radzą w sytuacjach, gdy inne dzieci muszą prosić o pomoc.

2. Adaptacja do przedszkola przebiegnie bez zakłóceń, jeśli maluch jest odpowiednio przygotowany :

jedzenie – panie trochę pomagają,

mycie rąk i buźki – w przedszkolu te zabiegi higieniczne powtarzane są często w okolicy spacerów oraz posiłków;

ubieranie się – w okolicach spacerów oraz leżakowania, panie mogą oczywiście trochę pomóc, ale nie będą ubierać każdego dziecka.

3. Powiedzcie dziecku, że wiecie, jak trudne jest rozstawanie się z bliskimi. Zróbcie to jednak w taki sposób, by wyrazić zrozumienie i akceptację dla jego uczuć, ale nie przesadne współczucie!
4. Możecie również zaaranżować spotkania w parku lub zaprosić do domu inne dziecko, które chodzi do tego samego przedszkola.. W ten sposób wasza pociecha może poczuć się mniej samotna, gdy pozostanie sama.
5. Czytajcie z nim książeczki dla dzieci o pójściu do przedszkola, bawcie się w udawane wycieczki przedszkolne, spożywanie posiłku w przedszkolu, zwracajcie się do niego jako do przedszkolaka (to nie znaczy dużego chłopca czy dziewczynki, bo trzyletni przedszkolak raczej nie jest duży...).
6. Musicie przygotować się na to, że dziecko teraz będzie bardziej zmęczone i rozdrażnione.. Nie oznacza to jednak, że jest mu w przedszkolu źle, tylko, że nie przyzwyczało się jeszcze do nowej sytuacji.
7. Nie uginajcie się pod presją płaczu i krzyku dziecka. Raczej zapewnijcie je stale, że jesteście przekonani, że niedługo wszystko będzie dobrze.
8. Skupcie się na pozytywach, które mogą je spotkać w przedszkolu (np. mówiąc "Słyszałam, że w tym tygodniu idziecie na wycieczkę do parku szukać jesieni!"), A nie negatywach ("Nikt cię tam nie będzie bił!" Czy "Może wcale nie będziesz tak tęsknił?"). Nie pozwólcie, by zbyt długo zamartwiało się możliwymi nieszczęściami, które mogą je tam spotkać.
9. Kiedy wychodzicie z przedszkola pocałujcie swoje dziecko, przytulcie je na moment i radośnie powiedzcie: baw się dobrze - do zobaczenia!
10. Nie przedłużajcie rozstania i nie wracajcie parę razy - to bardzo utrudnia dziecku rozstanie.
11. Nie znikajcie też bez pożegnania - to ułatwia sprawę tylko Wam, nie dziecku.
12. Nigdy nie wyśmiewajcie lęków dziecka przed rozstaniem; nie gańcie też ani nie karzcie dziecka za nie.

Co zrobić jeśli maluch nawet po 2 –3 miesiącach nie będzie chciał chodzić do przedszkola?

Musicie zbadać sprawę. Spokojnie, bez paniki, rozpoczynając od postawienia hipotez:

1. Twój maluch nie radzi sobie, ponieważ jeszcze emocjonalnie i społecznie nie dojrzałe do przedszkola.
2. Co dzieje się w grupie?.

Musicie porozmawiać o zachowaniu dziecka w przedszkolu z nauczycielem, dyrektorem, a także z Waszym maluchem o przedszkolu. Najlepiej, jeśli pobawicie się razem w przedszkole: ty jako dziecko, maluch jako pani przedszkolanka. Taka zabawa, pomoże wyjaśnić niepokoje twojego malucha. W wypadku udokumentowanej niedojrzałości dziecka do przedszkola zrobisz mu krzywdę zostawiając je w przedszkolu. Za rok wszystko pójdzie gładko.

Na koniec prośba do Państwa. Pamiętajcie, że teraz najważniejszym priorytetem dla nas jest budowanie dobrej relacji między wychowawczynią a dzieckiem. Miejcie do nas zaufanie, bo nikomu nie zależy tak bardzo jak nam, aby dzieci czuły się w naszej grupie prawie tak dobrze jak u siebie w domu.

Do czego zmierzamy?

Dzieci opuszczające nasze przedszkole są otwarte, twórcze i spontaniczne. Znają siebie i swoje możliwości, szanują odrębność innych. Radzą sobie w sytuacjach trudnych, umieją rozwiązywać problemy i są dobrze przygotowane do podjęcia nauki w szkole. Dzięki temu podejmują obowiązek szkolny bez stresu i osiągają sukcesy.

Zajęcia obowiązkowe prowadzone są na wysokim poziomie i dostosowane są do możliwości dzieci - mają one możliwość samorealizacji i wyboru propozycji działania. Program wychowawczy dostosowany jest do potrzeb i oczekiwań dzieci, rodziców, środowiska lokalnego z poszanowaniem praw dziecka. Zajęcia dodatkowe są różnorodne, dostosowane do możliwości i zainteresowań dzieci oraz ich rodziców.

Placówka współpracuje z rodzicami i środowiskiem lokalnym dla dobra wychowanków. Współpraca oparta jest na zaangażowaniu wszystkich pracowników. Są oni życzliwi i uśmiechnięci - wspólnie tworzą przyjazną atmosferę. Dzięki temu dzieci czują, że są akceptowane i bezpieczne.

Wychowankowie potrzebujący pomocy, znajdują oparcie w nauczycielach. A ci, wprowadzają dzieci w świat bezpieczny i przyjazny. Nauczycielki poszukują nowatorskich rozwiązań w swojej pracy.; wspólnie wymieniają pomysły i doświadczenia, chętnie dzielą się zdobytą wiedzą i umiejętnościami z pracownikami przedszkola i rodzicami. Wszyscy wychodzą naprzeciw potrzebom i oczekiwaniom rodziców. Organizowane są uroczystości, które pozwalają wspólnie spędzić czas.

Dobra współpraca ze środowiskiem pozwala nam zaistnieć, wzbogacić bazę placówki. Nasze przedszkole jest kolorowe. Wyposażone w telewizory, komputery. Mamy dużo ciekawych pomocy dydaktycznych. Nasz plac zabaw jest zazieleniony trawą oraz doposażony jest w sprzęt do zabaw ruchowych.

DROGI RODZICU, ZASTANÓW SIĘ...

Zapisz swojego malca KROK PO KROKU

Zwiedź przedszkole i porozmawiaj dyrekcją oraz mamami przedszkolaków. Pobierz u dyrektora przedszkola lub na stronie internetowej placówki kartę, wypełnij ją i złóż do 30 kwietnia

Zaczynamy odliczanie

Wielka rewolucja w życiu malca tuż tuż..... Niedługo trafi do grupy podobnych mu, niepewnych siebie i świata dzieciaków. I dla nich wszystkich tylko jedna pani... Ale dzięki wsparciu rodziców, przedszkole szybko stanie się dla malca drugim domem.

PRZEDSZKOLAK tuż tuż.....!

Słyszałaś różne opowieści – o trwających tygodniami płaczach, porannych bólach brzucha, ale również o dzieciach, które protestują, gdy trzeba z przedszkola wychodzić. Jak będzie w waszym przypadku? Już dziś, obserwując dziecko, możesz zorientować się, czy malec jest gotowy wejść w przedszkolny świat. Zwróć uwagę na kilka umiejętności, które powinien opanować.

■ Czy jest samodzielny? Dobrze gdy kandydat na przedszkolaka umie sam jeść, ubierać się, radzić sobie w toalecie. Oczywiście trzy-, czterolatki mogą to robić nieporadnie i potrzebują pomocy dorosłych, ale wychowawczynie nie dadzą rady udzielić jej naraz wszystkim dzieciom. Niesamodzielny malec będzie musiał wciąż czekać na pomoc, co czasem może być dla niego naprawdę przykre (np. gdy będzie chciał szybko skorzystać z toalety).

Co możesz zrobić? Zamiast karmić malca zupą (bo wolno mu idzie), zostaw to jemu (zje szybciej, jeśli zapowiesz, że po posiłku zdarzy się coś atrakcyjnego, np. wspólnie się pobawicie). Towarzysz mu w toalecie, przy umywalce – instruując krok po kroku, jak sobie radzić, ale go nie wyręczaj. Zwróć uwagę, czy malec umie wyrażać swoje potrzeby słowami. Jeśli wskazuje ręką na sok, zanim mu go podasz, poproś, aby powiedział czego potrzebuje.

■ Czy maluch jest gotowy na rozstanie? Pożegnanie z mamą w szatni to trudna chwila dla dziecka. Czy twój malec jest przyzwyczajony do tego, że opiekuje się nim ktoś inny niż ty? Czy zostawał już pod opieką kogoś, kogo nie zna dobrze?

Co możesz zrobić? Zacznij od pozostawiania dziecka w waszym domu pod opieką kogoś, kogo dobrze zna. Potem spróbuj zostawić go z mniej znaną maluchowi osobą (np. twoją koleżanką) albo w domu kolegi pod opieką jego mamy. Jeśli traficie na zajęcia adaptacyjne do przedszkola, gdy tylko malec

przyzwyczajai się do otoczenia, wycofuj się stopniowo, najpierw na pobliskie krzeselko, potem wyjdź na jakiś czas (oczywiście informując o tym dziecko!).

■ A JEŻELI...

■ dziecko jest nadmiernie ekspansywne – w grupie zawsze chce rządzić, denerwuje się, gdy ktoś go nie słucha, chce być zawsze pierwszy, nie umie czekać na swoją kolej, często zaczepia innych, aby zwrócić na siebie uwagę.

Co możesz zrobić? Zwracaj dziecku uwagę na zachowania, które mogą denerwować innych. Rozmawiajcie o zasadach, jakie trzeba stosować w kontaktach z innymi. Zastanów się, jaką pozycję ma malec w domu. Powinien czuć się ważny, ale nie najważniejszy. Czy umiesz mu odmówić, gdy trzeba; stanowczo przerwać złe zachowanie; czy wymagasz, aby ci pomagał? Nie? Hmm. Szkoda. Bo to uczy rozpoznawania swojego miejsca w „szeregu” – sztuki przydatnej w przedszkolu.

MAMA DOBRZE PRZYGOTOWANA!

■ 1 Bądź dobrej myśli. Większość dzieci, nawet tych niesamodzielných, nieśmiałych, przyklepionych do mamy, z czasem przyzwyczajają się do przedszkola.

■ 2 Nie martw się nadmiernie o to, czy wybrałaś dobre przedszkole. Jeżeli wam się nie spodoba, „uciekniecie” gdzieś indziej... Oferta jest bogata, a dziecko w tym wieku szybko przyzwyczajai się do zmiany.

■ 3 Musisz wierzyć w to, że malec poradzi sobie w przedszkolu, nawet jeśli początek będzie trudny. Przez pierwsze dni, a nawet tygodnie, dziecko ma prawo być zestresowane, zmęczone, płaczące. Byłoby dziwne, gdyby taką zmianę w życiu przyjął obojętnie! Wspieraj go swoim spokojem, mów, że da sobie radę, że jest dzielny.

■ 4 Na początku przedszkola czasami dobrze jest odbierać malca wcześniej. Zastanów się już dziś, jak to zorganizować. Czasem dziecku łatwiej znieść pierwsze rozstania, gdy ktoś inny niż mama odprowadza je rano do przedszkola. Przedyskutuj z mężem lub dziadkami, czy w razie czego będą mogli cię zastąpić.

Źródła opracowania

- artykuł: Rodzice 3/2007

-artykuł Magdalena Nowak „Jak przetrwać pierwsze dni?”

-Merżan I.”Dziecko w domu i przedszkolu”

-Dobrowolska J. „Czy naprawdę trudne dziecko?”

-artykuły ze strony internetowej